

Ahmet Koç

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

20.6.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Amed

Ağlamak istiyorum,Amed'in duvarlarına karşı.
Ciğerlerim parçalanıncaya kadar,bağırmak istiyorum.
Anlar mı beni,üst üste yığılmış taş parçaları?
Öyle ki yüzyılları eskitmiş,
Kendi genç kalmış,zaman karşı.

Daracık sokaklarında,kaç isyan yürüyüşleri olmuş,
Kim bilir?
Kaç cese,t sokaklarına taş,
Kaç kelle,surlarına baş olmuş?
Kim bilir?
Tıpkı yüreğim gibi,
Sevdalara,mertliklere ve barışa susamış.
Ey... koca Amed!
Sevdam gibi,kaç sevdayı sakladın görkeminde?
Sende buldu,genç görünen bedenim,
Kocamış ruhum, tarihinde.
Her temasemde,seni hissediyorum.
Anlıyorum seni cefalı,vefalı,acılı, şehir.
Bağrında yetişen filiz,
Gül olur,diken değil.
Kucağında büyüyen insan,
Mert olur,namert değil.
Tıpkı sevdan gibi,ikramında asil olur.
Toprağında ant içen,onurlu yiğit olur.

Ahmet Koç

Bir Öğüt

Dünya gözüyle,
Bir köşe de sırtı sıvazlanan,
Karnı tok insanlar.
Bir köşe de ezilen ve isyankarlaşan,
Ruhu aç insanlar.
Sorun sadece doymak.
Hem bedensel,hem ruhsal doymak.
Doyurdun mu aciz bedenleri,
Uysallaşır vahşi ruhları.
Ve savaşmak için neden kalmaz.
O zaman istediğiniz gibi,
Kullanabilirsiniz aciz,insanları.

(Mayıs 1998)

Ahmet Koç

Böyle Bir Gece Olsun

Bana bilmediğim bir geceden bahset.
Elemin olmadığı,
Sevginin ölmediği,
Gönül yaralarının, bir anda kapandığı
Ve vedaların doğmadığı,
Bir geceden.

(Haziran 1997)

Ahmet Koç

Böyle Yazarım Şiir

Döküntü gece lambam,
Sırtım da yamalı minderim,
Bir yanda çayım,bir yanda sigaram,
Elim de kalem,
Kalbim de sevdiklerim.

Gece saat on iki,
Coştı yine ilhamlar.
Sayfalara süzülür,
Yazdığım şiirlerim.

Dışarda esen rüzgar.
Gece neden bilinmez,
Havlıyor köpeklerim.

Üç beş battaniyeden,
Karşımda yatak.
Dışında ben,içinde hayallerim.
Sürsün gece,sökmesin şafak,
Eksilmiyor gelip ve gidenlerim.
Karanlık da yarasarlar,
Odam onlara yasak.
Haykırır fikirlerim.

Bir gece böyle geçer,
Sabah ezanına dek,
Böyle ortaya çıkar,
Söz de sanat eserlerim.

(Ağustos 2000)

Ahmet Koç

Firarım Sanadır

Firarım sanadır,varoluşum emrinle,
Sultanlar sultanısın,hükümlerin sınırsız.
Yazık etti kendine,nice kullar nefisle,
Dünyanın elemi,ben gibi mecnuna gamsız.
Ruh, beden viranedir,hayat bulsun seninle,
Huzuruna çıkılır mı aşksız.
Nice gam var içimde,kavuşma hasretiyle,
Sensiz ömrü,alemi,neylesin bu bahtsız.

(Şubat 1998)

Ahmet Koç

Garip

Ey...garip
Gizem sende,aşk sende,rüya sende.
Adressiz dolaşan,ölüm sende.
Ruh zalim ise,bedene ölüm sende.

Ağız kapalı olsa,dilin konuştu sayarlar,
Toprağa yar olsan,duasız seyre dalarlar,
Sanma ki adını bir daha anarlar,
Sen siz coşan alemini, ben ne eylerim.

Aklına uysan,kalbin olamazdı.
Kalbine uysan, aklın olmazdı.
İkisine uysan, garip olmazdın.
Sensiz atan kalbi,
Sensiz düşünen beyni,
Ben ne eylerim.

(Kasım 2001)

Ahmet Koç

Gece On İkilerim

Gece on ikilerim.
Ufka açılan pencerelerim.
Sessizliğin içinde yalnızlıkla beraber,
Benliğimle konuştuğum saatlerim.
İstemez ruh halim olsun ki sabah,
Dökülür dilimden kağıda sözcüklerim.
Doymuyor sükuta açılmış iştah,
Arş'ı titreten gece on ikilerim.

Senindir tüm alem,cümle ruh beden,
Seninle güzel bir başıma gece.
Doğumlar neden,ölümler neden,
Korkuyla karışır gece on ikilerim.

El çekin geceden,doğmasın güneş,
Çıkmasın şafağa gece on ikilerim.

(Mart 1998)

Ahmet Koç

Görün Gerçekleri

Ya tarihtir,beni tanımayan,
Ya da benim,tarihte yer almayan.
Yalanmıydı çekilen onca acılar.
Kapanmasın gözler,görsün bu gerçekleri.

Irmaklar kan misali,döküldü topraklara,
Yazık değilmeydi,vurulan insanlara.
Feryatlar kopuyordu;
Dağlardan sokaklara,sokaklardan dağlara,
Kapanmasın gözler,görsün bu gerçekleri.

Ne zulümler yapıldı,bu güzelim vatana,
Yazıklar olsun!
Barışı,savaşa satana.
Fidan gibi gençleri,cayır cayır yakana.
Kapanmasın gözler,görsün bu gerçekleri.

Millet devletsiz olmaz,devlet ise milletsiz,
Silinmez kolay kolay,nice nesil de bu iz.
Ne doğu,ne de batı hiç olmadı sahipsiz,
Kapanmasın gözler,görsün bu gerçekleri.

Geleceğin ta kendisi,bu vatanın gençleri,
Her ırkın kültürüdür,konuştuğu dilleri.
Bu vatanın evladı,birbirini sevmeli,
Kapanmasın gözler,görsün bu gerçekleri.

Dışarda söz de dost,bize düşman,
İçerde, biz bize düşman.
Hakketmiyor bunu,bu mukaddes vatan,
kapanmasın gözler,görsün bu gerçekleri.

Şair Ahmet'dir adım,dilim hak söylemeli,
Vatanıma aşığım,
Herkes bunu bilmeli.
Barış sevmekle olur,
Birbirini sevmeli.
Yanlış bir düzen varsa,
Artık yola gelmeli.
Kapanmasın gözler,görsün bu gerçekleri.

(Haziran 2005)

Ahmet Koç

Gözlerinde Ben

Korkma, dokun bana.
Hissettiklerimi hissedeceksin.
Sanma ki yokluğun,
Zamanın sessiz ölüşüdür.
Ölüm, varlığında tatlı bir eda ise,
Yokluğun da azabın ta kendisidir.
Titrerken hızlanan nefesin,
Konuşurken kırılan kelimelerin,
Ele veriyor seni.
Sus, konuşma sakın.
Sen yok desen de,
Görüyorum gözlerin de ben.

(Ocak 1997)

Ahmet Koç

Günahkar Ruhum

Girmeye görsün bu günahkar ruhum,
Azaplı,esefli o karanlık çukura.
Sonra belalar musallat olur.
Cılız, hastalıklı ve korkuyla titreyen vücuduma.

Bir hasret-i deryadır,bitmeyen arzularım.
Başıma gelecek elbette korktuklarım.
O vakit aşıkâr,dile gelir amellerim
Ve vurur,karanlık duvarlara kendini,
Cehaletle dolmuş ve donmuş serseri başım
Dünüm rezillik,bugünüm cahillik,yarınım ise meğhul.

(Haziran 1997)

Ahmet Koç

Güzel Şey Mutluluk

Bu akşam yıldızlar daha sempatik.
İnsanlar daha insancıl.
Belkide,bilinmeyenler cömert davranıyordur,
İlhamları onlardan çaldığım için.

Kibar bir hırsızlık bu; ama olsun.
Alan da memnun, veren de.
Onlar gelinceyedek, mutluyum anlayacağınız.

Yazdıklarımı bile kafiyesizleştirdi sevincim.
Kalbime değil,
Beynime itaat ediyor ellerim.
Ruhum da alışkın değil,
Böyle kısa sevince.
Biliyorum, süreli de olsa
Güzel şey mutluluk.

Yaşadığını hissediyor insan,
Değince sevince.
Yalnızlığım bile coşuyor,
Kendi kendince.

(Eylül 2001)

Ahmet Koç

Karamsar

Yine gökyüzü karanlık,
Yine hayallerim çöküntüde.
Duygularım anlamsızlaşıyor,
Günler, birbiri ardına geçtikçe.
Ne düşüncelerimin büyüklüğünü,
Ne de gecelerin,basitliğini anlayabiliyorum.

(Mayıs 2000)

Ahmet Koç

Karanlığın Duygusal Çocukları

Karanlığın haykıran, duygusal çocukları.
Sizleri duyabilmek için,
Unutulmuşluğunuzun içinde
Tanımak ve anlamak yeter.
Sizlere göre'Kalp anne',
Akıl ise, babadır.
Bir annenin:
Duygulu sıcaklığıyla döktüğü gözyaşları,
Bir babanın:
Kendini yitirişinde saklı,
Sayısız,yaşam ve ölüm kokan duyguları.
İşte sizler busunuz.
Önce gönüllerde oluşan,
Sonra akıllarda şekillenen,
Ve kaleemlerin mürekkepleriyle beslenen,
Duygularla büyüyen,karanlığın çocukları.
Haykırışınız, bazen ürkütücü bir çığlık,
Bazen içli bir ağlayış,
Ve bazen de anlamsız bir gülümseyiş.
Dilinizden konuşmak gerek.
Anlamak,dinlemek,öğrenmek gerek.
Açıkçası,size ben,
Bana da,siz gerek.

(Ocak 1997)

Ahmet Koç

Karanlıklar

Kıymetini bilin karanlıkların.
Onlara uzanış,hayallere uzanıştır.
Gerçeklerin susup,yalanların konuştuğu,
Bir anlık bile olsa,yüzlerin gülüştüğü,
Gözyaşların sevinçlerle karışık,
Sonsuzluğa doğru pırlanta parlaklığıyla,
İfadesizlikler içinde,bir süzülüstür karanlıklar.
Gizemlere doğru,
Ruhumuzun ceset zindanından,
Özgürlüğe çıktığı vakit,gecedir.
Tutunun ona ve akışına bırakın,
Duygularınızın en berrak olanlarını.
İnsanlaştığınızı hissedeceksiniz.
İnsan olduğumuz halde,
Yitirdiğimiz duygularımızı.
İsterseniz deli saçması deyin,
Bunca derin ve anlaşılır kelimelere;
Ama unutmayın,
Bu saçmalardır,hayatı anlamlı kılan.

(Aralık 2000)

Ahmet Koç

Kendimi arıyorum

Ucuz bir hayatın, tam ortasındayım.
Yaşadıklarım arkamda,
Yaşayacaklarıma, yol almaktayım.
Neresinde bitirdim hayatı,
Neresinden, başlamalıyım?
Dün güldüm, bu gün ağladım,
Yarına meçhül mü demeliyim?
Bilmiyorum.

Yitik bir dünya da;
Doğup, yaşayıp, ölmekmiş, kaderim.
Bulana aşk olsun, söyleyin nerdeyim?
Nerdeydi ruhum, nerdeydi bedenim?
Kendimi arıyorum.

Ruhum hasta, vücudum yorgun,
Ne zaman kayboldum;
Ne zaman bulunacağım?
Nerede yanlışıım, nerede doğrum,
Ucuz bir hayatın, tam ortasındayım.

(Haziran 2005)

Ahmet Koç

Kim Bu Hayat

Kim bu hayat dediğiniz?
Varmıdır, yokmudur?
Kime düşman,kime dosttur?
Ne sanmıştı,sanıyor ve sanacak kendini!
Hangi kahramanlıklar,döneklikler
Ve kişiliksizlikler için de kaybolacak.
Bir mücadele mi,yalan mı, yoksa avuntu mu?
Varın siz karar verin.
Bana sorarsanız:
İçinde olursanız,rüya değil,
Acımasız ve bir o kadar gerçek.

(Mayıs 1999)

Ahmet Koç

Kurtar Allah'ım

Beni benden kurtar Allah'ım.
Ne benim,ben de olan,
Ne de ben de,benim olan.

(Şubat 2005)

Ahmet Koç

Mücahidin Gözleri

Davası kutsalı.
Gecelerce ağladığı,
Kaç gece aç yattığı,
Muammaydı onun için.
Ve çektiği sıkıntıların,
Ne haddi, ne hesabı vardı.
Ettiği dua, verdiği söz geldi,
Dalıp giderken, derinlerden aklına.
Şöyle demişti:
Ey...yüceler yücesi Rabbim!
Senden uzaklaşmaktan,
Yine sana sığınırım.
Rızan uğrunda yaşamak,
Rızan uğrunda ölmek, nasip olsun.
Ve bana verdiğin
Bu can, bu beden ve bu gençlik,
Uğruna feda olsun!

Gözleri yaşardı mücahidin.
Yediği kurşunla, yığıldı yere.
Ölüm kavuşmaksa, ölmek sevenlerin,
Bir nurdu gözyaşı
Mücahit bakışlı, keskin gözlere.

Hasret bitmişti artık,
Kavuşmak vardı Allah'a.
Tapmamıştı gönülden,
Geride kalan dünyaya.

Şanlıydı, şerefliydi,
İman da ileriydi,
Aşk da pek şiddetliydi,
Mücahidin kendisi.

Ayet gördü, sünnet gördü.
Bozulmuş bir ümmet gördü.
Gün görmedi, hep ağladı.
Mücahidin gözleri.

(Haziran 2005)

Ahmet Koç

Ölüm Ne Garip Şey

Ölüm ne garip şey derler.
Aslında garip olan yaşammış.
Hayat ağacı bir gün,kurursa bil ki,
Ölüm damarlarında dolaşıp;
Yakana yapışmıştır artık.

(Haziran 2004)

Ahmet Koç

Önce Benimsin

Dedim ki bu gece de şair olayım.
Sayısız ve büyük dertlerle dolayım.
Zatını arayıp,zatım da bulayım.
Ateşinle değil,aşkınla yanayım.

Çıkarsam huzuruna,şöyle diyeyim:
Ben günahkar,cahil ve zat-ı zelil,
Sen merhametli,alim ve zat-ı celilsin.
V e geleyim aşka,tutulsun dilim.
Cümle kulun olsan da,önce benimsin.

(Nisan 1998)

Ahmet Koç

Özgürlüğün Diyarı

Sana yazıyorum sitemlerimi,
Bir avuç özgürlük için.
Sana adıyorum gözyaşlarımı,
Bir avuç özgürlük için.

Kabus gibi çömelmiş karanlıklarda,
Kimin, kimi arkadan vurduğu belirsiz.
Mahpus.yalnız.haklı ve yüreğim yaralı,
Sana koşuyorum işte,
Bir avuç özgürlük için
Ey özgürlüğün diyarı.

(Temmuz 1999)

Ahmet Koç

Sana Döndüm

Gündüzü bürüyen,geceye inat,
Hayata karşı direneceğim.
Göstermedik mevlaya,içten bir sadakat,
Rahmana, boynumu indireceğim.

Kullukmuş vazifem,uyandım artık,
Bir daha geçmişe, dönmeyeceğim.
Ben aciz bir mahluk;
Ve sen yüce bir halık,
Batılı hak, bilmeyeceğim.

Esirdim,özgür oldum.
İmanım, keskin bir bıçak.
Köleydim, sultan oldum.
Firarda nefsim,artık bir kaçak.

Rabbime doğru,yürüyeceğim.
Kalnbimi,sevgiyle besleyeceğim.
Tüm benliğimle karşıdayım.
Durmadan seni, zikredeceğim.

Dünyevi arzular, köreldi benden,
Gönül gözümü, aç diyeceğim.
İmanla bilendi,bu ruh ve beden,
Takvaya erip,tefekkür edeceğim.

(Ağustos 1997)

Ahmet Koç

Sarhoşun Gördüğü

Sallanmanıza gerek yok,
Ben düşerim yerinize.
Daha dün birdiniz.
İkişerlik neyinize.

(Şubat 2002)

Ahmet Koç

Serzeniş

Ay'a haber salın bu akşam.
Vermesin ışığını,
Sırtından geçinen asalak yıldızlara.
Deyin ki benden taraf:
Onun için yazıyorum bu şiirimi,
Kendini ürkekbir kız utangaçlığıyla görmese de olur.
Ben, nasıl ki görmeden inanmışsam Allah'a,
Öyle inanıyorum içimdeki bu aşka.
Yıldızlara inat şiirler yazıyorum,
Aşkımı sunuyor şarkılar söylüyorum.
Ve bazen de belirsiz ve sessiz,
İçin için, ona ağlıyorum.
Ama bilsin ki,gerçeklerimin düşmanları,
Bir uzanıştır ve bir serzeniş
Sevmeyi inkar eden,
İnsan kılığındaki hayvana.

(Şubat 2000)

Ahmet Koç

Sevme Şeklim Bu

Bilmiyordum.
Sevmenin bu kadar hoş,
Ve aşk dolu olduğu.
Şimdi anlıyor ve haykırıyorum.
Bakışlarının sıcaklığıyla ısınmak,
Her saniye seni düşünmek,
Beni sevdiğini bilmek,
Yanıbaşım da olduğunu hissetmek,
Geleceğimizde mutluluğu görmek,
Sevdiğini bilince,sevmek,
Sevmediğini görünce gitmek,
Başkasının olunca,
Ölmek istiyorum.

(Temmuz 2001)

Ahmet Koç

Sığ Ve Sığıntı Yaşayanlar

Ardı arkası kesilmeyen dertler.
İçin de kaybolmuş,
İnsan seli,labirentler.
Tıpkı bir meta gibi.
Ortalıkta dolaşan,binlerce hipnozlu beyinler.
Arayış,arayış,arayış.

Meditasyonmuydu,
Bizi aslımıza döndüren?
Yoksa buna alternatif,diğer yöntemler.
Hangisi vadetmiş,sonsuz bir huzur?
Akımına kapılmış,nice cahiller.
Bu savsataları savunan,
Söz de aydın ve entellektüeller.
Doğumu mantıklı görüp,
Öldükten sonra,dirilmeyi inkar edenler,
Ve her inanç denklemi;
Birbirine paralel gider,diyenler!
Kesişme noktasında, buluşacağız.
Peygambere dahi,
Kur-an'a kul yazısı,
İslam'a mistik olgu diyenler!
Ve bunu misyon bilip,
İlke edinen,yıkılmaya mahkum,
Kurulmuş,nice bozuk sistemler.

Sığ ve sığıntı yaşayanlar!
İster teori deyin,
İster mantıklı bir kavram.
Her zaman dediğim gibi,
Keşfedilecek insandır,asıl alem.
Verilecek hüküm,kırılacak kalem.

(Ocak 1999)

Ahmet Koç

Sılaya Özlem

Biliyor musun?
Sizleri düşünürken,
Titriyor yüreğim.
Garip bir heyecan sarmış bedenimi.
Ruhum adeta, dalgalar gibi vahşi.
Benliğim ve sizler ise,
Yüreğimin ta derinliklerinde.

(Haziran 1998)

Ahmet Koç

Sözde Dostluklar

Dök duygularını,dök sitemlerini,
Bembeyaz bir kağıda.
Mürekkebe bulanmış acılı,kaleminden.
Okurken,seni sevmiş gibi görünen,
Ama sevmeyenlerin.
Arkandan dua edermiş gibi,
Lanet ve beddua edenlerin.
Okusun okusun ki,anlasın kızgınlığını.
En güvenilirmiş gibi, ihanet edenlerin,
Uçkağıt yoluna, kendini verenlerin,
Uğruna can verdiği, sırtından vuranların,
Tükür yüzüne,alma selamını,
O sana inanmayanların.

Gördün mü!
Düştüğün zaman elinden tutanları?
Gördün mü!
Can verdiği riyakar insanları?
İbret al,unutma sana yapılanları.
Tanımıyorsan da kendini,
Bari tanı onları.

(Eylül 1999)

Ahmet Koç

Şiirlerle Konuşmak

Şiirlerle konuşmak bazen zor.
Onlarla konuşmak için,
Y akıl ehli olmak gerek,
Ya da gönül ehli.
Onu sen seçersin;
Ama ağladığın zaman.
Gamzelerinde kristalleşen hayaller,
Başka dünyalara açılan pencereler,
Geçmişî canlı tutan gerçekler,
Karanlıklarda unutulmuş sevgiler,
Ve bazen şekillenen öfkeler,
İşte senin doğurdukların.
Hem var olan,hem yok olan, çocukların.
Eğer bulamazlarsa kendilerine, aşk dolu bir gönül,
O zaman olur evlatlıklarım.

(Nisan 2002)

Ahmet Koç

Şükürler Olsun

Bir uçurumdur,önümde duran,
Yüce mevladır,beni,benden soran.
Ayağım kaydı,düşünce boşluğa,
Elimden tutandı,hazreti kur-an.

Çıkardı huzura,yeniden beni.
Anlattı mevlaya,bu aciz kulu.
Çokca okudu,yaşadı beni.
Affeyyele Rabbimiz,şu aciz kulu.

Resulullah geldi,tuttu elimden,
Bu bendendir,ya Rabbi!
Men et,ateşten.
Beş yeri nurludur,
Ettiği secdeden.
Ben ona peygamber,
O bana ümmet.
Ne olur Rabbim,onu da affet.

Kur-an'dı,peygamberdi,
Bana çok şefa'at eden.
Yüce Allah affetti,
İkisine binaen.

Ne darda kalalım,ne elem çekelim.
Henüz vakit,var iken,
Gelin tevbe edelim.
Ne kabir, sıksın bizi,
Ne ateş, yaksın bizi.
Azraili görmeden,
Hakka geri dönelim.

(Şubat 1998)

Ahmet Koç

Terketmeyin

Ne oldu, niye yüz çeviriyorsunuz,
Ben gibi bir acizden.
Ne olur gitmeyin, terketmeyin.
Beni, bana bırakmayın,
Tutun ellerimden.

(Şubat 1997)

Ahmet Koç

Unutmuş Deme

Benim için,ağlamayı unutmuş deme.
Ağlıyorum,gözyaşlarım kurumuş olsa bile.
Ben, yaşayacaklarıma mazi,
Yaşadıklarıma, istikbal diyeceğim.
Sen ise,yaşadıklarına mazi,
Yaşayacaklarına istikbal desen bile.

(Aralık 1997)

Ahmet Koç

Uyan

Uyan ey... insan uyan!
Kurtarmaz seni bu zan.
İnan bana kurtuluş,
Ne şöhrettir,ne de şan.

Asıl kendin ne isen,
Öyle kal,öyle yaşa.
Sen kendini bilirsen,
Bakmazsın yaşa başa.

Ne güzel de söylemiş
İlmiyle şah-ı asır:
Göz görmezse yalanı,
Her şeyi gerçek sanır.

İnsandır asıl alem.
Güneşi yok,yıldızı yok, ay'ı yok,
Değse kendine elem,
Allahtan başka dostu yok.

Acıdır benim sözüm.
Ben ne isem,odur özüm.
Ölüm var, hayat kısa,
Gerçeği görür gözüm.

(Mayıs 2004)

Ahmet Koç

Uyarı

Bir gece uzandı semaya ellerim.
Bir bir döküldü dilimden sevdiklerim.
Yanmaya müsaid ona bedenlerim.
Ben nasıl bu dünyada zevk-i sefa eylerim.

Nice zalimler geldi, niceleri geçecek.
Bu düzen böyle gitmez,
Elbet bir gün bitecek.
Bu kainat içinde, dünya böyle döndükçe,
Ne aleme bin zalim,
Ne de mazlum yetecek.

(Kasım 2004)

Ahmet Koç

Uzay ve Uzaylı

Ey yıldızların ötesine yolculuk,yolculuk yapan seyyah.
Anlat bize, gittiğin diyarları,
İnsansız alemleri,
Bakınca raks eden,renk cümbüşleri.
Birbirleriyle sevişen,isimsiz rüzgarları.
Sıcağı keskin,soguşu keskin,
Rüya gibi alemleri.
Nasıl bir canlı yaşar,
Aşkın ve zamanın olmadığı oralarda.
Nasıl acılar ve sevinçler,
Varolmaz aralarında.
Doğumlar,ölümler yok mu tabiatlarında?
Onlar,bizleri dışardan izleyen,
Gizemli yaratıklardır.
Anlat bize seyyah.
Onlar mı, tehlikeli düşman,
Bizler mi, cana yakın dost.
Güneşin doğunca,
Sayısızcasını aydınlığa gark ettiği,
Batınca yerini, ay'a devrettiği,
Ay'ın da gizemiyle kuşattığı,
Alemi anlat bize.
Neden onlar bizden uzak,
Biz onlara yakın.
Şen sustukça seyyah,
İnsanlar öğrenecek.
Merak, onları bu yola iletecek.

Yaşam dünyada da,dışında da akar.
Tabiatına göre,yaratılmış canlı var.
İnkâr etmek nâfile,
Herşey onu anar.
Herşey onun eseri,
O yüce bir sanatkar.

Feza da,fezalî da yaratıktır biliniz,
Cümle şeyi halkeden,yaratandır Rabbimiz.

(Haziran 2005)

Ahmet Koç

Yalnız Ve Sensiz

Yıldızların yüreğime aktığı gece,
Ucuz hayalin,canlanır gözlerimde.
Yalancı sokakların,
Çiğlikları kopar.
Yalnız ve sensiz benliğimde.

(Mart 1998)

Ahmet Koç

Yalvarış

Ey... bağışlamayı seven rabbim.
Sen ilahsın, büyüksün.
Ben kulunum, küçüğüm.
Sen yaratan,
Ben yaratık.
Ne olur, affet artık.

(Eylül 1998)

Ahmet Koç

Yaşayan Ben

Gecenin karanlığında ilhamları coşturan,
Ruhunu cesedinden ayırıp;
Uzak diyarlara koşturan,
Hayallerle gerçekleri,gözyaşlarıyla sevinci,
Aynı anda yaşayan ben.
Karanlıkların binlerce korkuya dönüştüğü,
Filizlenen bir acı çiçeğinin;
Doğuşu ile ölümünü,
Gözlerine resmeden,
Her kopan çığlığın çeşidini,
Nedenine göre tanıyan ben.
Yıllarla yolları kardeş belleyen,
Ölümü doğuş,
Doğuşu ise ölümseyen,
Allah'ı, anayı, toprağı, yari
Ve dostu, dost bilen ben.
Bir garip akşam sessizliğinde
İssızlığı öğrenmek,
Geçmişin anılarına saygı göstermek,
Yaratılanı, yaratandan ötürü sevmek,
Her şeyden önce, gönül acısı çekmektir maharet.
Usta o'dur, üstad o'dur.
Her doğan aşkta, sultan o'dur.
Gül dikenli olunca, acısı o'dur.

(Şubat 1997)

Ahmet Koç

Yavaş Yavaş Ölümlen İnsan

Gökküşağında,ölümün renklerini görüyorum.
İki dağ arasında haykıran ışıkları,
Ve hiç keşfedilmemiş,ezgili edaları.
İnan bana.
Her renk,ölümün kapıları.

Beni çağırıyorlar.
Ruhum gitmek istemiyor.
Ama bedenim,her geçen gün ölüyor.
Titreyen korkularım ve karanlık hayallerim,
O kapılardan geçecek.
Hiç bir yolu yok kurtuluşun.
Bekliyorlar...
Ve istediklerini alana dek bekleyecekler.
Her gün o kapılardan,geçmeyi düşünmek,
Zaten ölmek demektir.

(Nisan 1999)

Ahmet Koç